

ZARZĄDZENIE Nr 1651/2022
PREZYDENTA MIASTA KRAKOWA
z dnia 14 czerwca 2022r.

**w sprawie przyjęcia i przekazania pod obrady Rady Miasta Krakowa projektu uchwały
Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy skweru**

Na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r. poz. 559, 583, 1005, 1079) zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanawia się przyjąć i przekazać pod obrady Rady Miasta Krakowa projekt uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy skweru.

§ 2. Wykonanie zarządzenia powierza się Sekretarzowi Miasta Krakowa.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

druk nr

projekt Prezydenta Miasta Krakowa

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA KRAKOWA
z dnia

w sprawie nazwy skweru

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r. poz. 559, 583, 1005, 1079) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę Skwer Konrada Swinarskiego - dla obszaru położonego w Dzielnicy I Stare Miasto między ulicami: Szczepańską, Juliana Dunajewskiego, św. Tomasza /działka Nr 547/1, obręb 1 jednostka ewidencyjna Śródmieście/.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Krakowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Uzasadnienie

Z wnioskiem o upamiętnienie w przestrzeni publicznej Konrada Swinarskiego wystąpił Prezydent Miasta Krakowa. Proponowany patron skweru u zbiegu ulic: Szczepańskiej, Juliana Dunajewskiego, św. Tomasza uzyskał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa oraz Instytutu Pamięci Narodowej. Nadanie nazwy skwerowi pozwoli upamiętnić postać Konrada Swinarskiego związanego z Krakowem oraz Starym Teatrem.

Uchwała nie spowoduje wzrostu wydatków na funkcjonowanie Urzędu Miasta Krakowa. Realizacja Uchwały nie wymaga zwiększenia zatrudnienia, a także nie będzie powodować w przyszłości dodatkowych kosztów niż ponoszone przed jej wprowadzeniem.

Konrad Swinarski (ur. 4 lipca 1929 r. w Warszawie, zm. 19 sierpnia 1975 r. pod Damaszkim) – polski reżyser teatralny, telewizyjny, filmowy i operowy, inscenizator i scenograf. Stworzył własny styl, dzięki któremu uważany jest za jednego z najbardziej oryginalnych i najwybitniejszych twórców w historii polskiego teatru. Wywarł wpływ na polskich reżyserów teatralnych – Jerzego Grzegorzewskiego, Krystiana Lupę, Jerzego Jarockiego, Macieja Prusa, Grzegorza Jarzynę czy Krzysztofa Warlikowskiego. Studiował w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Katowicach i w Sopocie, na Wydziale Plastyki Sceny Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Łodzi oraz na Wydziale Reżyserii Dramatu Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. W trakcie studiów reżyserskich asystował reżyserom – Bohdanowi Korzeniewskiemu i Erwinowi Axerowi. Studia ukończył w 1955 r., ale dyplom uzyskał dopiero w 1972 r. na podstawie realizacji „Snu nocy letniej” Williama Szekspira w Starym Teatrze im. Modrzejewskiej w Krakowie. W latach 1973–1975 był wykładowcą krakowskiej PWST. W czasie studiów zafascynował się twórczością Bertolta Brechta. W 1954 r. wraz z Przemysławem Zielińskim przeniósł na scenę Teatru Nowej Warszawy sztukę Brechta „Karabiny matki Carrar”. Jego samodzielnym debiutem scenicznym było przedstawienie „Żeglarz” Jerzego Szaniawskiego, którego premiera odbyła się 14 maja 1955 r. w Teatrze im. Wojciecha Bogusławskiego w Kaliszu. W latach 1955–1957 przebywał w Berlinie na stażu w Berliner Ensemble, gdzie asystował Brechtowi. Wraz z innymi asystentami uczestniczył w dokończeniu inscenizacji sztuki „Strach i nędza III Rzeszy”, rozpoczętej przez Brechta przed jego śmiercią 14 sierpnia 1956 r. Po powrocie do Polski wystawiał sztuki w teatrach warszawskich: Dramatycznym, Współczesnym, Ateneum i Narodowym oraz w Teatrze Wybrzeże w Gdańsku. Reżyserował również za granicą, przede wszystkim w RFN. W 1960 r. otrzymał nagrodę im. Leona Schillera przyznawaną młodym reżyserom za wybitne osiągnięcia inscenizacyjne. W 1966 r. został laureatem Nagrody im. Tadeusza Boya-Żeleńskiego za inscenizację „Nie-Boskiej komedii” Zygmunta Krasińskiego w Starym Teatrze w Krakowie

i za reżyserię „Przygody Pana Trapsa” Friedricha Dürrenmatta w Teatrze Telewizji, a także Nagrody Krytyki Zachodnioniemieckiej za rok 1964, za wystawienie w Berlinie sztuk: „Męczeństwo i śmierć Jean Paul Marata” Petera Weissa i „Pluskwa” Włodzimierza Majakowskiego. W 1965 r. rozpoczęła się jego wieloletnia współpraca ze Starym Teatrem im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie. Tam też zrealizowane zostały jego najsłynniejsze inscenizacje. Do historii przeszła przede wszystkim cechująca się wyjątkową oryginalnością inscenizacja „Dziadów” Adama Mickiewicza, których premiera miała miejsce 18 lutego 1973 r. 30 maja 1974 r. odbyła się premiera „Wyzwolenia” Stanisława Wyspiańskiego, ostatnia premiera sztuki reżyserowanej przez niego na scenie Starego Teatru. Spektakl powszechnie uznano za arcydzieło. W 1975 r. rozpoczął w Starym Teatrze przygotowania do wystawienia „Hamleta” Szekspira, lecz prace przerwała śmierć reżysera. 19 sierpnia 1975 r. zginął w katastrofie samolotu Il-62 ČSA, który rozbił się z winy pilota podczas podchodzenia do lądowania pod Damaszkiem. Leciał na zaproszenie irańskiej cesarzowej Farah Diby do Szirazu, na festiwal sztuki. Rodziły się plany, że w kolejnym roku na festiwalu w Szirazie pokazane zostaną jego „Dziady”. Pochowany na cmentarzu Powązki Wojskowe w Warszawie. Po jego śmierci redakcja dwutygodnika „Teatr” (obecnie miesięcznik) ustanowiła Nagrodę im. Konrada Swinarskiego przyznaną co roku reżyserom za najwybitniejsze osiągnięcia artystyczne sezonu. Wśród jej laureatów na przestrzeni lat znaleźli się najważniejsi reżyserzy polscy, m.in. Henryk Tomaszewski, Jerzy Jarocki, Maciej Prus, Jerzy Grzegorzewski, Janusz Wiśniewski.